

multă răbdare și încercare. Omul care nu are răbdare și se grăbește, nu poate cunoaște niciodată voia dumnezeiască și, de aceea, nici tihnă nu va găsi vreodată. Așa se face că e nevoie de atenție și răbdare.

Ori de câte ori m-am învrednicit să fiu înștiințat care este voia lui Dumnezeu, aceasta s-a petrecut la sfârșitul unei răbdări epuizante. Și iarăși, ori de câte ori harul lui Dumnezeu m-a mângâiat, aceasta s-a întâmplat la capătul micilor mele puteri și răbdări.

De multe ori omul face ce i se pare lui și se silește, și așteaptă, și

dorește să fie înștiințat despre lucrul acela dacă este potrivit cu voia dumnezeiască, însă nu primește nicio înștiințare. Să-și facă atunci cruce și să înceapă cu multă atenție, lepădând cu desăvârșire voia sa proprie și strigând cu multă pătimire: „Doamne, Tu știi toate, Tu toate le cunoști, nu mă lăsa să pier!”, urmărind cu răbdare dezlegarea situației.

Sursa: **Părintele Iosif Vatopedinul**, *Trăiri ale dumnezeiescului har. O epistolă din viața lui Gheron Iosif Isihastul*, Editura Sfântul Nectarie, 2008

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 16 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 18 februarie	18:00	Cateheză: CĂSĂTORIA (Partea a II-a)
Sâmbătă 20 februarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 21 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. 2 Timotei 3, 10-15; Ev. Luca 18, 10-14; glas 4, voscr. 4 → Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

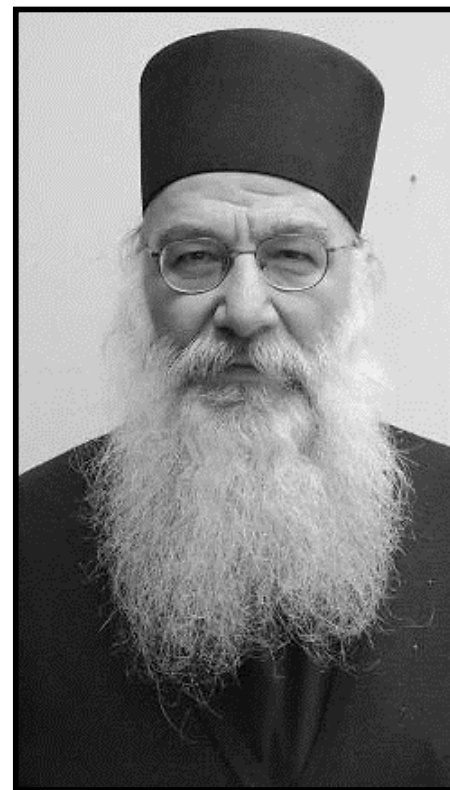
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Bărbatul neîncercat este întru toate nepriceput.”

— Gheron Iosif

Nr. 377 / 14 februarie 2021

**STAREȚUL
MOISE AGHIORITUL**

1952 – 2014

MĂNĂSTIREA CUTLUMUȘ,
SFÂNTUL MUNTE ATHOS

ASCEZA NU ESTE NUMAI PENTRU MONAHI

Spune Sfântul Grigorie Palama un cuvânt plin de greutate și care merită toată atenția. Patimile noastre sunt, de obicei, iubitoare de întoarcere, adică le place să se întoarcă la locul lor cel dintâi. Aceasta ce înseamnă? Se pierde atâta osteneală? Nu a făcut minuni Dumnezeu cu noi? Dacă suntem nepăsători, dacă nu suntem atenți, suntem vinovați, și patimile pe care le-am uitat, pe care credeam că le-am biruit, pot să se întoarcă înapoi.

Patimile se întorc atunci când există gânduri de mândrie. Cu cât omul se smerește, cu atât se înfierbântă inima lui, Îl iubește pe Dumnezeu și pe aproapele lui și patimile își pierd puterea. Patimile atunci devin un pământ mănăs ca să înflorească florile înmiresmate ale dumnezeieștilor virtuți. Florile

înfloresc nu doar în pustie, ci și în lume. Cu cât omul se va aduna înăuntrul său, cu cât se va desprinde de multele lui preocupări, de multele griji, de multa zarvă și de zgomot și cu cât se va apleca asupra lui însuși și va prăși grădina inimii lui și o va plivi, cu atât mai mult va găsi în ea flori ale Raiului și se va minuna cu străpungere de bogata milă a lui Dumnezeu, de vizita Lui și în casa inimii lui. Dacă totuși cineva nu găsește timp să răsuflă, să-și astâmpere setea, să-și tragă sufletul, nu este cu puțință să primească vreodată dumnezeiasca cercetare și vizită. Este absolut necesar să se găsească timp și pentru inima noastră. Altfel vor trece zilele și anii în oboseala de zi cu zi, în înfricoșătoare plictiseală, în rutina monotonă. Așa cum izbutim atâtea și atâtea în viața noastră, merită să reușim și o întâlnire cu sinele nostru și cu Dumnezeul nostru. Acest timp special va trebui neapărat să-l găsim și să-l iubim pentru zidirea noastră personală, pentru înălțarea și odihna sufletului nostru.

Ca să primim, trebuie să dăm. Ce poate omul să dea lui Dumnezeu? Nimic. Toate sunt ale Lui. „Ale Tale dintru ale Tale, Ție Îți aducem...” Îi aducem cele pe care El ni le-a dat.

Un singur lucru poate să-I dea omul lui Dumnezeu: nevoința de voie. Să taie ceva din mâncarea lui, din somnul lui, din cuvintele lui, din odihna lui, din relaxarea lui. Acest lucru Îi place lui Dumnezeu mult. Nu fiindcă vrea să ne chinuim, nu. Dumnezeu nu câștigă absolut nimic din postul nostru și din privegherea noastră. Noi însă câștigăm, noi ne folosim. Devenim mai sănătoși, mai înfrânați, mai frumoși, mai adevărați, în trezvia și sporirea noastră duhovnicească. Lăsăm la o parte nenorocirea, bucuria prostească, superficialitatea și mediocritatea. „Dumnezeu Se descoperă celor viteji”, zicea Gheronda Paisie. Ar trebui să spunem că lipsește voinicia, vitejia, eroismul, jertfelnicia din viața creștinilor noștri. Am fost seduși de epoca aceasta prosperă, de societatea aceasta de consum și hiper-consum, o lume a belșugului, a bogăției, a sațietății și a lăcomiei. Dar fără o smerită asceză nu se taie sălbăticia și patimile adânc înrădăcinate care întinează și îmbolnăvesc viața noastră.

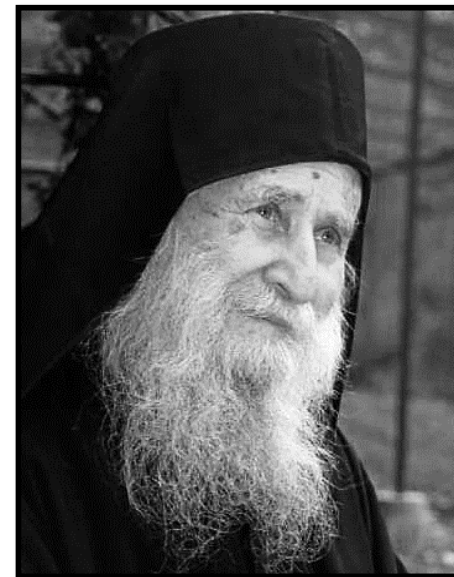
Asceza nu este numai pentru monahi. Asceza este predanie evanghelică. Este pentru toți creștinii. Spuneam că patimile sunt mișcate în noi de demoni. Hristos a spus că neamul demonilor nu iese cu nimic altceva decât numai cu

post și rugăciune. La fel și războiul împotriva patimilor nu poate să fie fără post și rugăciune. Sfântul Grigorie Palama zice că toți aceia care cultivă cu bună știință diferitele patimi sunt într-un fel purtători de demoni, demonizați. Și mai ales cei împătimiți sunt de voie purtători de demoni. În timp ce alți demonizați pot să fie astfel fără de voie. Cu fierbinte rugăciune, cu post plin de discernământ și multă smerenie sunt nimicite cursele demonice și se biruiesc patimile cele pierzătoare.

Asceza nu ar trebui să aibă elemente de exces. Asceza nu este pentru omorârea trupului, ci pentru uciderea patimilor, potrivit lui Avva Pimen. Asceza, nevoința, nu are drept scop să desființeze trupul nostru și să-l nimicească, ci ca să arate prin fapte dragostea noastră față de Domnul, dorința fierbinte să fie El Stăpânul vieții noastre, să primească El locul central în inima noastră. Toți pot, atât cât este cu puțință, să se liniștească și să se nevoiască, oricine ar fi, oriunde ar fi, orice ar fi. Toți pot să se roage, să Îl cheme pe Dumnezeu, să-și amintească de El, să simtă prezența Lui, să-I mulțumească cu recunoștință și să-L slăvească din inimă pentru zecile de mii de daruri ale Lui. Rugăciunea arată dragostea

noastră față de Dumnezeu. Ceea ce nu putem face noi singuri, Îl rugăm pe El să vină și să ne ajute. Fără ajutorul Lui izbăvitor, nu putem împlini nimic. Tăierea patimilor fără ajutorul dumnezeiesc este cu neputință.

Sursa: **Părintele Moise Aghioritul**, *Omorârea patimilor*, Editura Ev πλω, Atena, 2011

PĂRINTELE IOSIF VATOPEDINUL

1952 – 2014

MĂNĂSTIREA VATOPEDI,
SFÂNTUL MUNTE ATHOS

„DOAMNE, TU ȘTII TOATE,
TU TOATE LE CUNOȘTI!”

Să nu vă grăbiți să faceți
imediat ce vă spune gândul, fără